

Butun ülkelerin
proleterleri birlesin!

Yasan II. Konferans!

İŞÇİNİN SESİ

Karkeren hemü
velatan yekbin!Yıl 8, Sayı: 151-152
7 Mart 1981

ÇEK-AL

AÇIKLAMA

Türkiye Komünist Partisi Leninci İl Komiteleri'ne, Konferansımızın onayladığı Geçici Parti Tüzüğü'nün 42. maddesi uyarınca Konferans, Kongre'den farklı olarak bir danışma toplantısı niteliğindedir. Konferans kararları, parti il komitelerinin çoğunluğunun alınan kararları onaylamasıyla bağlayıcılık kazanır. Bu il komitelerinin parti üye çoğunluğunu da temsil etmesi gerekir.

Dolayısıyla bu açıklama parti merkez organında yayınlandığı tarihten itibaren 2 ay içinde, il komiteleri kararları onaylamadıklarını Eşgüdüm Komitesi'ne bildirmedikçe, kararlar onaylanmış sayılacaktır. Bu sürenin sonunda parti üyelerinin çoğunluğunu temsil eden il komitelerinin çoğunluğunun onayı sağlanmışsa, Konferans Kararları tüm parti örgütleri ve üyeleri üzerinde kesin bağlayıcılık kazanacak ve yürürlüğe girecektir. Bu doğrultuda bir açıklama tekrar parti merkez organında yer alacaktır.

*Türkiye Komünist Partisi
II. Leninciler Konferansı*

Yeni dönemin özellikleri ve parti taktiğinin genel çerçevesi üstün tezler

Oniki Eylül 1980 günü, kara generaller eliyle halkımıza faşist bir diktatörlük dayatıldı.

Ülkemiz uzun yıllardır derin bir ekonomik-toplumsal-siyasal bunalım içindeydi. Orta derecede gelişmiş ve emperyalizme bağımlı bir ekonomik taban üzerinde finans-kapitalin, devlet tekeli kapitalizminin oluşması sonucunda tüm çelişkiler olağanüstü keskinleşmişti. Devrimci durum ve faşizm tehlikesi bu temelde doğmuştu. Bunalım ya devrimle olumsuzundan çözülecek, ya da emperyalizm ve yerli finans-kapital faşizmle tersinden çözmeye girişecekti.

1980'e doğru ekonomik-toplumsal bunalım iyice derinleşti. İşsizlik her yıl artan bir hızla büyüdü. Pahalılık dayanılmaz boyutlar aldı. Sınıf savaşımı yükseldi. İşçi sınıfımız grevlerle, direnişlerle, gösterilerle, barikat savaşlarıyla tüm emekçi yığınların başında yürüdü. Devrim karşı-devrim boğuşması, herşeyi belirleyen ana olgu olmaya başladı. Bir yandan burjuva devlet aygıtı işlemez duruma gelirken, öte yandan devletin faşistleşmesi süreci yol aldı.

1980 yılında, ya devrim, ya faşizm ikilemi yol ağzına geldi. Oniki Eylül faşist darbesi böyle bir ortamda yapıldı. Faşist darbe, burjuva devletin dağılıp parçalanmış yanlarını ayıklayarak, faşistleşmesi sürecinde nitelik dönüşümü sağlayarak ve buna dayanarak bunalımı emperyalizm ve yerli finans-kapital yararına, tersinden çözebilmek amacıyla geldi.

Tarihdeki çeşitli karşı-devrim girişimlerinde görüldüğü gibi Türkiye'deki faşist darbeye de, yasal hayalleri yıkılacağı için halk son çözümlemede kazançlı çıkacaktır. Burjuva devletin, ordusunun her çeşit yarıltıcı maskesi düşecek, halka karşı zorbacı özü açığa çıkacaktır.

Devrim hareketini asıl yenenler sosyal demokrasi ve oportünizmdir

Darbe öncesinde devrimci durum hızla olgunlaşıyordu ama devrim güçlerinin bilinç ve örgütlülük düzeyi, öznel öge, nesnel ortamın gerisinde kalıyordu.

Bu geri kalışın başlıca siyasal nedeni, sosyal-demokrasi ve oportünizmin dev-

rim hareketi üzerindeki etkileriydi. Bu etkiler, olgunlaşan devrimci durumun biriktirdiği enerjiyi yanlış bilinçle, yanlış hedeflerle ve geçersiz savaş biçimleriyle tüketti. Devrim hareketini yordu ve böldü. Türkiye proletaryasıyla, Kürt ulusal hareketinin eylem birliğini engelledi.

Devrim hareketinin hızla yükseldiği 1977'de, yığınlarda CHP umutları da yayılmaya başlamıştı. Bu "umutlar"a karşı savaş acil bir ideolojik görevken, oportünistler CHP'ye cephe çağrısıyla bunların yayılmasına yardım ettiler. CHP'yi yığınlardan soyutlamak yerine, kendileri CHP'nin kuyruğundan ayrıldılar. Devrimci durumun görevlerini yerine getirmeyerek, reformcu taktikler-

le savaşımı burjuvazinin kabul sınırlarına hapsedtiler. Bu yoldan ve orduyu aklayan, faşizmi MHP ile sınırlayan, Türk ve Kürt işçileri, halkları arasına güvensizlik sokan, tekeldışı burjuvaziye devrimciliği yakıştıran propagandalarıyla işçi sınıfımızın bilincine karşı cinayet işlediler.

Sosyal-demokrasi, Ecevit'in ağzından, bir toplumsal patlamayı önlemek için uğraştığını açıkça söyleyerek, devrimden korkusunu defalarca dile getirmişti. Bu korkuyla burjuva devletini güçlendirmeye girişen CHP hükümeti, ister istemez devletin polisleşmesine, faşistleşmesine yardımcı oldu. Sıkıyönetim ilân edildi, orduya olağanüstü yetkiler verildi. Grevler ertelendi. Ardından olağanüstü hal, dernekler, özel güvenlik ekipleri vb. yasa tasarıları getirildi. TKP Eşgüdüm Komitesi'nin 29 Kasım 1980 tarihli bildirisinde belirtildiği gibi, "tekeldışı burjuvazi ve onun siyasal örgütleri, finans-kapitalin egemen olduğu bir toplumda bağımsız bir güç olarak faşizm-emperyalizme-tekellere karşı savaşım veremeyeceklerini bir kez daha gösterdiler. Tüm yaptıkları, faşist diktatörlüğün gelişini kolaylaştıracak yolları döşemek oldu."

CHP hükümetinin bu uygulamalarına dayanarak yığınlardaki yanılığın silip atmak hem daha kolaylaşmış, hem daha gerekli olmuşken, oportünistler 1979'da Lenincilere saldırıya geçtiler. Lenincileri TKP'den tasfiyeye çalışarak, partiyi likidasyona sürüklediler. Yaşamın kendisi yasal hayalleri yıkarken, "birleşik legal işçi partisi" çılgınlıklarıyla legalizm yaydılar.

1980'de, olgunlaşan nesnel koşullarla öznel öge arasındaki fark daha da açıldı. İzmir ayaklanmasıyla sınıf savaşının sıçradığı yeni aşamanın gerekleri yerine getirilemeyince, 1 Mayıs 1980 burjuvazinin taktik başarısıyla sonuçlandı.

Devrim güçlerinin göreceli güçsüzlüğü ve dağınıklığı koşullarında gelişen sınıf savaşımı, hem yenilgiye doğru bir gidişti, hem de yanlışların pratikte kanıtlandığı, doğruların güçlenmesini getirebilecek bir süreçti. Devrim güçleri henüz yenilmemişti, gidişi tersine çevirmeye olanağı vardı. Bu nedenle Leninciler 1980 yılı boyunca, bir yandan devrim

hareketinin güçsüzlüklerini kaynaklarıyla gösterirken, öte yandan gidişi değiştirmenin yollarını gösterdiler. "İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın" belgisini attılar.

Bu belgi, en başta yaşamın zoruyla, tüm ülkede yankılandı. İşçiler arasında, gecekondu semtlerinde ve Kürdistan'da yoğun bir silahlanma-komiteleşme yürüdü. Sosyal-demokrasi ve oportünizmin iflasi ardından Leninci alternatif güçlenmeye başladı. TKP Leninci hareketi, ciddi bir "tehlike" olma yönünde geliyordu. Darbe bu aşamada geldi. "Emperyalizmin bölgedeki genel siyasetine de uygun düştüğü bir anda, emperyalizmin onayını ve desteğini alarak Türkiye'de finans-kapital, 12 Eylül askersel darbesi ile açık diktatörlüğe geçti."

Halk sınıflarını faşist çeteler yenemedi. Yenemezlerdi. Bizi yenen içimizdeki düşman — oportünizm ve onun bağlaşığı sosyal-demokrasi oldu.

12 Eylül darbesi faşist bir darbedir

TKP EK Üst Bürosu'nun darbeden iki gün sonra yayınladığı 14 Eylül 1980 tarihli bildiride şöyle deniyordu:

"Emperyalizm ve tekelci burjuvazi, devrimci durumdan karşı-devrimle çıkabilmek, derin ekonomik-toplumsal bunalımı tersinden çözmek amacıyla, gerici generaller eliyle faşist bir darbe yaptı. Yerli tekelci burjuvazi bu darbe ile Türkiye'nin emperyalistleşmesinde ve devlet tekelci kapitalizminin işleyişinde önemli bir aşamaya ulaşmayı amaçlıyor.

"Faşist cuntanın ilk andan başlayarak parlamentoyu, anayasayı ve siyasal partileri feshetmesi, görülmedik boyutlarda tutuklamalara girişmesi, üretimi artırma ve ihracata dönük üretime yönelme çağrısı, karşı devrimin amaçlarını hiçbir kuşkuya yer vermeyecek biçimde sergiliyor.

(...)

"Devletin yıllardır ilerleyen faşistleşmesi sürecinde bu cunta bir *nitelik* sıçramasıdır. Generaller cuntası, faşizmin korporatif toplum ve devlet düzenine ulaşmayı amaçladıklarını gizlemiyor. Faşist devletin monolitik yapısına ulaşmayı amaçladıklarını gizlemiyor.

"Generaller cuntası, yurdumuzdaki devrimci durumun üç ögesine karşı açık bir programla gelmiştir.

(...)

"Faşist cunta şimdi son

hızla kanlı bir terörle devrim güçlerini dağıtmaya, devrimci durumu söndürmeye, halkı sindirmeye ve istikrarlı bir faşizme varmaya çalışacaktır."

Darbenin niteliği, gören göze açık olduğu halde, oportünistler, Batılı Troçkistler ve bazı komünist partileri "darbenin faşist olmadığı" noktasında anlaşılabilir. Askersel bir darbe olarak tepeden gelişi, ayrı ideolojisi olmayışı, içinde kanatların varlığı, MHP'ye vurması gibi görüşler ileri sürüldü. Türkiye'deki "sollar" ise zaten kendilerine vuran ne olursa, ona faşist adını takıyorlardı. Tüm bunlar faşizmi özülle değil, biçimiyle anlamaya çalışan ve bu nedenle yaşamın zenginlikleri karşısında şaşırarak yanlış yasağın örnekleridir.

Faşizme en başta özü, işlevi açısından bakmak gerekir. Genel bir yaklaşımla faşizm emperyalist aşamanın karşı devrimidir.

Her toplumsal yapıda olduğu gibi, tekelci kapitalizmin egemenliği koşullarında da üretim ilişkileriyle üretim güçleri arasında, ancak nitel bir sıçrama ile aşılabilecek bir uçurum doğmuşsa ve egemen sınıfın sıçramayı reformcu yoldan gerçekleştirecek manevra alanı yoksa, şiddetin ebek edeceği bir dönem nesnel zorunluluktur. Devrim bunu olumsuzundan, kalıcı olarak çözer. Faşizm ise karşı devrimci şiddetle, finans-kapitalin açık diktatörlüğü altında, geçici olarak olumsuzundan gidermeye çalışır. Bir yandan üretim güçlerini bastırır, öte yandan üretim ilişkilerini, varolan yapı içinde genişletmeye çalışır. Bu da, en önemli üretim gücü olan işçi sınıfına baskı ve devlet tekeli kapitalizminin merkezi bürokratik yapısını pekiştirmek, tüm üretimi bu yapı altında örgütlemek, büyük mülkiyeti güçlendirmek ve dışa açılmaya yönelmek demektir.

Faşizm finans-kapitalin açık şiddetle dayalı diktatörlüğü altında "rejimi kurtarma" çabasıdır. Bu bakımdan, başını, kapitalizmi kurtarmanın nesnel gereksinimleriyle, kendi gurupsal çıkarları en iyi üstüste düşen finans-kapital gurubu çeker. Başka bir deyişle, yığınlar üzerinde en ağır şiddet uygulanmasını, şovenizmi kıskırtarak, silahlanarak, gerekirse savaşa dışa açılmayı, vb. kendi somut gereksinimlerinden hareketle savunan finans-kapital gurubu faşist diktatörlüğe "öncülük" yapar. Ancak bir gurubun kendi somut istemlerinden çıkarak "gereksinimleri" en iyi görüyor olması, bunların yalnız o gurubu ya da yalnız finans-kapitali değil, tüm kapitalizmi kurtarmanın nesnel gereksinimleri olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Faşizmin kapitalizmi kurtarmaya yönelişi, tüm burjuvazinin desteğini alması için nesnel temeldir. Ülkenin

yüksek sınıf savaşları yaşamış olması, burjuvazinin işçi sınıfı korkusuyla dolu olması da onun bu desteğini esirgemesinin güçlü bir özel dayanağıdır.

Azınlığa dayalı hiçbir açık diktatörlük, öteki sınıflar üzerinde yalnızca kaba şiddetle ayakta duramaz. Faşist diktatörlüğün de, çeşitli ekonomik manevralarla ve yoğun propagandayla beslenen bağlaşıklık siyasetleri vardır. Bu nedenle, faşist diktatörlüğe şu ya da bu kesimin öncülük etmesinden kalkarak, bundan doğrudan ya da dolaylı çıkarı olanları unutmamak gerekir. Bu gerçekler dikkate alınmalı, anti-faşist savaş hiçbir zaman finans-kapitalin de yalnızca bir kesimine karşı savaşa indirgenmemelidir.

Bu genel anlayış ışığında Türkiye'ye bakınca, darbenin faşist niteliği ülkede ekonomiye finans-kapitalin egemenliğinden, bunalımın ulaştığı boyutlardan, devrim ve karşı-devrim ikileminin güncelliğinden anlaşılır. Darbenin, parlamentoyu, anayasayı vb. kaldırarak, devletin dağılmış yanlarını ayıklayarak gelmesinden ve darbeyi yapanların üniformalı finans-kapital olmalarından anlaşılır. Darbenin daha ilk günü açıklanan amaçların, yıllardır finans-kapitalin özlediği faşizmin nesnel işlevleri olmasından anlaşılır.

Leninciler, Türkiye'nin ekonomik, toplumsal ve siyasal yapısını doğru belirlediler. Devrimci durumun varlığını *ilk* gösteren ve 1976'dan bu yana yaygın biçimde işleyen onlar oldu. Devrimci durumun ve faşizm tehlikesinin altındaki nedeni, finans-kapitalin *emperyalistleşme* isteğini ve çabasını 1976'dan bu yana *ilk* ve *tek* gösteren Leninciler oldu. Devlet içinde işleyen dağılma ve faşistleşme süreçlerini çok önceden gözlediler. Faşizm tehlikesinin MHP ile sınırlı olmadığını 1978'de, tam tersine "yurtsever ordumuz"(!) eliyle dayatılmasının çok daha olası olduğunu 1979'da söylediler. Darbeyi yapanların (hem kurum olarak ordunun, hem yönetici klik olarak üniformalı finans-kapitalin) kimliği onlar için açıktı. Faşist darbeyi anında ve doğru olarak değerlendirdiler.

Yıllardır ülkemizin yaşadığı devrimci durumu yadsıyan partimizin oportünist kanadı, şimdi de darbenin faşist niteliğini yadsıyor. Göstermelik MHP'li avını ve cuntanın içinde "daha kötü" bir kanadın varlığını buna gerekçe olarak kullanıyor. Hatta, "kötü"süne karşı "iyi" kanadı "ilerletmeye" çalışıyor. CHP ile cepheyi bu "iyi" kanadı da içine alacak biçimde genişletmeye çabılıyor. Cuntaya anti-faşist yetenekler yakıştırıyor.

Bunlar, oportünizmin faşizm anlayışının sağlığını gösteriyor. Bir kez, cuntanın MHP'li avı göstermeliktir, yığınların anti-faşist duygularını sö-

müren, hedef şaşırtmaya çalışan bir demagojidir. Ama böyle olmasa da, kapitalizmde genel çıkar birçok özel çıkarın çatışmasıyla ortaya çıktığı için, faşist bir yönetimde de kanatların varlığı şaşırtıcı değildir. Tarihde bunun en canlı örneği Nazilerdir. Romanya'da faşist diktatörlük kurulunca, ilk yaptığı iş, faşist partinin liderlerini öldürmek olmuştur.

TKP'nin eski yayınlarında 12 Mart'a bile faşist denirken, bugün 12 Eylül'ün faşist olmadığı söyleniyor. Bu bir yana, oportünistlerin ağızdan düşürmedikleri "faşist tırmanış" sözü, "reel olan faşizm tehlikesidir" değerlendirmesi yayınlardan kayboldu. Reel olan faşizm tehlikesidir diyerek, faşizmin reel olmasına yardım ettikten sonra, şimdi "faşizme geçit yok" belgisini geri çektiler. Üstelik, "TKP'ye özgürlük" belgisini yine "yükselttiler". Böylece, TKP yönetiminin burjuva kuyrukçuluğu, cunta kuyrukçuluğuna yükseldi. Kimin kime karşı ne amaçla yaptığına bakmadan, "reform" gördükleri her yerde iyi birşey arıyorlar. Bekledikleri "toplumsal ilerleme"nin en sonunda geldiğini sanıyorlarsa yine aldanıyorlar. Oniki Eylül, faşist bir darbedir.

Cuntanın yaptıkları faşist niteliğini kanıtıyor

Günümüzde Türkiye gibi ülkelerde, ordu genel olarak burjuvazinin, özel olarak finans-kapitalin hizmetinde bir kurumdur. Ancak Türkiye'de ordu-finans-kapital ilişkisi bunun da ötesindedir. Ordunun üst kademesi, askersel endüstri kompleksinin, OYAK ve benzeri holdinglerin sahibi ve yöneticisidir. 29 Kasım 1980 tarihli TKP EK bildirisinde belirtildiği gibi, "Bugün ülkeyi yöneten askersel cunta, finans-kapitalin yalnız üst düzeyde bir aracı değil, finans-kapitalin bir kesiminin ta kendisidir. *Üniformalı finans-kapitaldir.*"

Bu kesimin bir sözcüsü, darbeden çok önce özlemlerini açıkça dile getiriyordu:

"...Türkiye yabancı sermaye meselesini sadece sermaye itihali olarak görmemelidir. Dış ülkelere sermaye yatırımı yaparak açılmadıkça, gelişmiş ülkelerle aramızdaki ihracat rekabetindeki dezavantajları kaldıramayız. Türk müteşebbislerinin, *hatta İktisadi Devlet Teşekkülleri'nin* dış ülkelere belli sermaye yatırımları yapmaları lâzım, ortaklık kurmaları lâzım, oralarda kökü Türkiye'de olan kuruluşlara girmeleri lâzım ki, Türkiye'nin ihracatı artabilsin.

"Türkiye'de çok eleştirilen fakat benim o eleştirilere katıl-

madığım otomotiv endüstrisi bile bunu yapabilir.

"...Endüstri bakımından geçiş yıllardaki esas probleminim, ifadesi çok sempatik olmamakla beraber, sosyal demokrasi ile büyümenin birarada yürüyüp yürümeyeceğidir. İşçilik meselesi gayet ciddi hale gelmiştir bugün Türkiye'de ve dış ticaretimizi de zorlamaktadır." (*Banka ve Ekonomik Yorumlar*, Ocak 1980, s.26-28).

OYAK'çı kesimin hedefi açıktır.

Türkiye'de faşist diktatörlüğün başını askersel endüstri kompleksini, otomotiv gibi alanları kapsayan üniformalı ve sivil finans-kapital kesimi çekiyor. Bu kesim öncülüğünü kabul ettirmek için özellikle tekstil çevresinde öbeklenen kesimlerle kapışıyor.

Faşist cuntanın bütün önlemleri emperyalistleşmeye ve içerde üretimi devlet tekeli kapitalizminin merkezi bürokratik yapısı altında yeniden, sıkı bir denetimle örgütlemeye yönelmiştir. Finans-kapitalin has adamları, bankanlıkları, danışmanlıkları dolduruyor ve onun devlet bürokrasisi üzerindeki doğrudan denetimini güçlendiriyorlar.

Devlet tekeli kapitalizminin işleyişinde çok önemli bir yer tutacak olan KİT'lerin faşist bürokratik denetim ağındaki yeri açısından ön hazırlıklar yapılıyor. Kamu kesimi çalışanları, giyeceğinden yiyeceğine dek denetim altına alınıyor. Cunta tarımsal ürünleri "destekleme" görevini de KİT'lere veriyor. KİT'ler öyle kârlı bir duruma gelecek ki, hem tekeli burjuvaziye artık değer aktaracak, hem faşist devlete yük olmayacak, hem de tarımsal ürünleri destekleyecek. KİT'lerde çalışanlar için bunun sonuçları açıktır.

Faşist iktidar, okullarda öğretmenleri, sınıflarda sınıf temsilcisi öğrencileri devlete karşı sorumlu görevliler durumuna getiriyor. Köylerde ve mahallelerde muhtarları değiştiriyor ve onları disiplinlen sorumlu tutuyor. Devlet dairelerinde çalışanlar devlete doğrudan bağlı olduklarından, daha şimdiden tüm davranışlarıyla denetim altına alındılar.

Faşist iktidar bu yollardan faşizmin korporatif, monolitik topluma yapısına ulaşmayı amaçlıyor. Ülkedeki tüm üretimi, dolayısıyla tüm toplumu finans-kapitalin çıkarları doğrultusunda denetim altına almak istiyor. Korporatifik, tüm toplumun (tüm üretimin) faşist devlet disiplini altında örgütlenmesidir. Monolitiklik, bu örgütlenmenin tek bir çıkar (finans-kapitalin tüm kapitalizmi kurtarıcı yöndeki genel çıkarı) doğrultusunda olmasıdır.

Faşist iktidarın amaçları en açık

olarak orduya yakın işyerlerinde yansıyor. Öteden beri askeri işkolunda çalışan işçiler üzerinde asker disiplini uygulanırdı. Bu işkolunda personel müdürleri, ustabaşları, memurlar askeri sorumlu durumundaydılar ve Harb-İş sendikası da bu yönde çalıştırılırdı. Oniki Eylül'den sonra bu durum tüm işyerlerine yayılmak isteniyor. İlk örnekleri de KİT'lerde, özellikle MKE'de gözleniyor.

DISK'in kapatılmasıyla, Türk-İş hükümetinde de "temsil" edilen, devlete bağlı tek sendika durumuna getiriliyor. Bu işleyişe göre, Türk-İş'in görevi işçi haklarını göstermelik olarak bile savunmak değil, işçiler arasında faşist devletin disiplinini dayatmak olacaktır. İşyerinde, işçi temsilciliği, ustabaşlık ve cunta "çavuş"luğu üstüste getirilerek bir hiyerarşi oluşturulmaya çalışılıyor. Askerlikteki gibi ast-üst ilişkisiyle, yer yer üniforma ve selam verme gibi uygulamalarla fabrikadan başlayıp, ucu faşist devlete varan bu hiyerarşinin adına sendika diyecekler!

Faşist cuntanın yeni vergi yasası, işçiden, emekçiden alınan vergiyi düşürüyor görünüyordu. Bir kez, bu "düşürme" gülünç bir orandadır. İkincisi, işçi sınıfının geniş kesimleri için bu "düşürme" 1982'ye dek geçerli olmayacaktır. Üçüncüsü, fiyat artışları karşısında anlamsızdır, kandırıcıdır. Sonra, aynı vergi yasası ile OYAK, MEYAK vb. yurt dışında yatırım yapan tekellerden kurumlar vergisi alınması kaldırılıyor. Bu yasa, faşist iktidarın kimden alıp kime verdiğinin, büyük mülkiyeti hızlandırıcılığının ve emperyalistleşme çabasının açık bir örneğidir.

Faşist iktidar, ekonominin öteki alanlarında olduğu gibi, tarımda da büyük mülkiyeti artırıcı önlemlere yönelmektedir. TÜSİAD, tarım ürünleri ihracatında sıçramadan söz ediyor. Vehbi Koç, "az yiyelim, az içelim, tarım ürünlerimizi ihraç edelim" diyor. Bunlarla bağlı olarak piyasaya "buğday+et=petrol" formülleri sürülüyor. Çeşitli endüstriyel bitkilerin ekim alanları sınırlandırılıyor. Tarımda buğdaya ağırlık veriliyor.

Türkiye tarımında çok sayıda işletme, küçük toprak üzerinde entansif üretimle kapitalistleşmiştir. Bu nedenle bugün Türkiye'de toprak birimiyle kırsal nüfusu sınıflandırmak yanlış. Faşist cuntanın tarım siyaseti, Türkiye tarımının bu karmaşık yapısı içinden kır küçük burjuvazisini ve yarı proleterleri ayıklamaya yöneliktir. Vergi muafiyeti ölçütü tahıla göre ayarlanmıştır. Taban fiyatları ve serbest faiz uygulaması kır küçük burjuvazisini ve yarı proleterleri yıkıma sürükleyici yöndedir. Virjiniya tütününe geçiş, yine yarım milyon tütün üreticisi aileyi yıkıma sürükleyecektir.

Faşist cuntanın tarım siyasetiyle, durumu bugün de iyi olanlar daha iyileşecek, büyük mülkiyet güçlenecek, kır küçük burjuvazisi ve yarı proleterler mülksüzleştirilecektir.

Faşist iktidar, Ortadoğu bölgesinin kritik günler yaşadığını, bu nedenle ordunun savaş hazırlığını aralıksız sürdürdüğünü söyleyerek, "...askerlerimiz savaşa hazırdır" diyor. Bu "hazırlığın" parçası olarak askeri endüstriyi güçlendirmeye çalışıyor. Çeşitli kesimlerden genelgeyle silahlı kuvvetleri güçlendirme vakıflarına "bağış" toplayarak bunları askeri endüstriye, örneğin, OYAK, Vakıflar Bankası ve devletin ortak olduğu ASELSAN'a aktarıyor.

Askeri endüstriyi güçlendirme, savaş çığırıklığı, dışarıya yatırım yapmanın desteklenmesi vb., faşist cuntanın emperyalistleşme hedefini sergiliyor. Cuntanın dış siyaseti, İsrail ile konsolosluk ilişkilerini kesmesi vb. de buna yöneliktir. Kuzey Kıbrıs'ın işgali, çeşitli dış yatırımlar bu eğilimin uzun bir süredir varlığını kanıtlıyordu. Bugün Nijerya'da Eczacıbaşı 120 milyon dolarlık yatırımla Afrika'nın en büyük ilaç fabrikasını kuruyor. Eczacıbaşı'nın Nijerya devletiyle ortak olan bu yatırımdaki payı %37,5'dur. Makinalar, kullanılacak gereçler, teknoloji ve uzmanlar Türkiye'den gitmektedir. Bunun da gösterdiği gibi, emperyalistleşme eğilimi oldukça ilerlemiştir. Cunta şimdi bu eğilimi daha güçlendirmek için uğraşiyor.

Faşist iktidarın tüm yaptıkları, içerde üretim güçlerini merkezi bürokratik denetim altında örgütleyerek, büyük mülkiyeti destekleyerek, dışarda emperyalistleşerek, üretim ilişkilerini finans-kapital yararına genişletme çabasıdır. İşçi sınıfına ve Kürt halkına, komünistlere ve devrimcilere, tüm emekçilere uygulanan terör bu çabanın sonucudur. Hapishanelerde 100.000'i aşkın tutuklu bu çabanın sonucudur. Faşizm, halka karşı özlemlerini, halka karşı baskıyla gerçekleştirmek istiyor.

Faşist cunta uzun ömürlü olmayacaktır

Faşist cunta, sosyal-demokrasi ve oportünizmin devrim hareketinde yarattığı yorgunluktan yararlanarak başa geldi. Başta durabilmek için, bir yandan ağır baskı, öte yandan yoğun demagoji, beyin yıkama yürütüyor. Bu yoldan kazandığı zaman içinde, faturasını işçi ve emekçilere ödeterek, başka halklara saldırma hazırlıkları yaparak ekonomik toplumsal bunalımı çözmeye çalışıyor.

Teorik olarak, faşizm, faturasını halkımıza ve başka halklara ödeteceği sancılı bir yoldan ekonomik ve toplumsal bunalımı uzun bir sürede ve yine geçici bir dönem için çözmeye şansına

sahiptir. Ancak bu çözmeye, halkın uzun süre ağır ekonomik-siyasal şiddet altında tutulması demektir. Çözöldükten sonra da üretim biçiminin çelişkili yapısı duracağı için, kalıcı bir düzöğe çıkılmaması, öökenin yeni yeni bunalımlara gebe olması demektir.

Yine de, faşist diktatörlük bu şansını gerçekleştirmek için her yolu deniyor, deneyecektir. Osmanlı ve Cumhuriyet tarihini, genel olarak dini, özellikle de Türkiye'nin İslam öökeleri üzerindeki halifelikten kalma etkisini, bu öökelere göreceli olarak Türkiye'de kapitalizmin daha gelişmiş oluşunu, ulusal kurtuluşçu kuzu postunu kullanıyor. Son zamanlarda emperyalizmin Orta Doğu'da stabilizasyon sağlayabilecek güce gereksinimi oluşundan ve sosyalist öökelerin de belli yanlış siyasetlerinden yararlanıyor. Türkiye'nin jeopolitik önemini sömürüyor. Tekeldışı burjuvazinin partisi CHP'nin, bir örgüt olarak bile kişiliksizliği, aynı şekilde oportünistlerin kamsızlığı cuntanın elini kolaylaştırıyor.

Faşizm teorik olarak ekonomik toplumsal bunalımı çözebilir ama pratikte baktığımız zaman, "çözemeyecektir" diyoruz. Bu da bilimseldir. Çeşitli verilerin hangi yöne işleyeceğini hesaba katarak daha yakın olasılığını saptanmasıdır. Cuntanın kullanabileceği belli

kozların varlığına karşın pratikte finans-kapitalin isteğı kursorağında kalacaktır.

Faşist cunta bugün küçük burjuvaziye yönelttiğı yoğun demagojiyle kendine geçici bir taban yaratmıştır. Ancak bu, ideolojik etkilemenin ötesine gidememektir. Ekonomik siyasetinde cunta, küçük burjuvazinin yalnızca bürokrat kesimine birşeyler vermiş görünüyor. Tarım ve endüstrideki küçük burjuva kesimlerin ise durumu kötüleşiyor.

Küçük burjuvazi ara sınıftır. Burjuva etkilenmelere her zaman açıktır. Ayrıca ekonomik siyasetlerle ideolojik etkilemenin belli göreceli bağımsızlığı vardır. Yine de, faşist cuntanın, hem bu göreceli bağımsızlığın sağlayabileceğı zamanın çok daha fazlasına gereksinimi, hem de küçük burjuva yığınları hızla yoksullaştırma zorunluluğı vardır.

Türkiye Almanya değildir. Faşist cuntanın üzerinde durduğu ekonomik taban çok daha güçsüzdür. Gelir dağılımında ondan alıp buna vererek manevara yapma olanağı dardır. İşçiden aldığı birazını küçük burjuvaziye sus payı olarak veremez. Faşist cuntanın bu olanağı yalnızca tekeldışı burjuvaziye kadar varabiliyor. Onun dışındaki tüm kesimlerden yalnızca almak ve üstelik uzun süre almak zorundadır. Bu da yurdumuzda faşizmin kurmaya çalıştığı iktidar blokunun ekonomik-sınıfsal tabanını yalnızca burjuvazi ile sınırlıyor.

Göröldüğü gibi, faşist bir iktidarın kurulmasıyla öölemizde sınıfların yer-alımı değişmemiştir. Tam tersine küçük burjuvazi içinden bugüne değin CHP'ye yedek güç olmuş bazı kesimler, cuntanın geliş biçiminden, uygulamalarından ciddi rahatsızlık duyuyorlar. Cunta belkemiक्सiz liberallerle, uyuşuk sosyal demokratlarla, onların etkisinde kalmış küçük burjuva demokratlarını ayırıyor. Muhalefetin tabanını genişletiyor.

Faşist cunta uygulamalarıyla, geniş yığınların yasal ilüzyonlarının yıkılmasına hizmet ediyor. Burjuva liberallerinin tutumu, bu ilüzyonları besleyenleri sergiliyor. Faşist cunta ile onun devrimcilere, işçilere, emekçilere baskıları karşısında susan, Orta Doğu'ya açılım diye akıl hocalığı yapan liberallerin işbölümü açıkça ortaya çıkıyor.

Türkiye şiddetli bir siyasal bunalımın tohumlarını besliyor. Faşist cunta, bugünkü dünya koşullarında, Türkiye finans-kapitalinin dayandığı orta derecede gelişmiş, bağımlı yapı temelinde, ekonomik toplumsal bunalımı çözemeyecektir. Türkiye Almanya, bugünkü dünya o günkü dünya değildir. Bugünkü koşullarda, Türkiye gibi bir öölkede Nazi baskısı ve demagojisi ekonomik bunalımı çözmek için hem yeterli değildir hem uzun süre kolay değildir! Böyle olduğu için, demagojiyle, şiddetle geçici süre devrim savaşımını bastırabil-

se de, bu süre devrim güçleri için geçmişten ve bugünden ders çıkarma, derinden güç toplama ve bilinçlenme, siyasal bunalımın tohumlarını hızla yeşertme süreci olacaktır.

Türkiye'de bunalım öylesine derindir ki, bunu ancak işçi sınıfımızın öncülüğünde sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi çözebilir. Türkiye'nin yazgısı devrimdir. Faşizm bu yolu tıkayamayacaktır.

Taktikimizin genel çerçevesi

Üst Büro'nun 14 Eylül bildirisinde, faşizmin tabandan değil, tepeden bir generaller cuntası eliyle dayatılmasının, devrim hareketine faşizmi yerleşmeden devirmek için önemli dayanaklar sağladığı söyleniyordu. Darbenin kendisi bile yığınları ayaklandırılabılır, devrimci durumu ülke çapında krize yükseltebilir, komünistlerin ve tüm devrimcilerin görevi bunu sağlamaya çalışmaktır, deniyordu.

Darbeden sonra geçen zaman içinde bu beklenti gerçekleşmedi. Siyasal yaşamda, karşı-devrimin egemenliği ile belirlenen bir denge kuruldu. Faşizm daha hâlâ bir sistem olarak tam yerleşmiş değildir ama ülkede gerek 12 Eylül öncesinden, gerek darbe sonrasında geçici dönemden farklı bir durum doğmuştur. TKP EK'sı, 29 Kasım bildirisıyla bu değişikliği saptadı ve devrimci durumun bittiğini, ülkenin gerici dönemine girdiğini işçi sınıfına ve halkımıza açık yüreklilikle duyurdu.

Faşist darbeyi yapan üniformalı finans-kapital, devrim güçleri giderek işleme duruma giren devlet aygıtını vurup dağıtmadan, onun iflas etmiş parçalarını ayıkladı ya da yeniden örgütledi. Halka karşı devleti güçlendirdi, burjuvaziyi yönetebilir duruma getirdi. Burjuvazi içindeki çatışmaları da, emekçi halkın her çeşit direnişini de çeşitli derecelerde şiddet kullanarak durdurdu. Devrimci durumu bastırdı.

Faşist iktidar, devrimci durumu bir süre için yoketti ama onu yaratan her yönlü bunalımı yok edemedi. Bunun üstüne bir de zaten sınırlı demokratik işleyişleri ve özgürlükleri yok eden çıplak diktatörlük getirdi. Ülkeyi, azgın bir karşı-devrim dönemine soktu. Bu nedenle, bugün Türkiye'de devrimci durum yoktur, ama, ancak devrimle çözülebilir bir durum sürmektedir.

Karşı-devrim dönemi, batı tipi burjuva demokrasisi koşullarından farklıdır. Batı demokrasilerinde, burjuvazi yığınların savaşımını dünyayı sömürerek elde ettiği zenginliklerden kırıntılar dağıtarak sulandırabiliyor. Sömürünün kalkmasını geciktirdiği, burjuva diktatörlüğünün sürmesine yaradığı için, bu da özünde bir baskı yöntemidir. Ancak, devrimci duruma yol açabilecek eko-

nomik toplumsal çelişkileri yumuşatan, bir devrim olasılığını geçici olarak gündemden uzak tutan bir yöntemdir. Burjuvazi, reformlar karşılığında yığınların savaş enerjisini köreltir, bilincini bulandırır.

Karşı-devrim döneminde durum değişiktir. Devrimci duruma yol açan ekonomik-toplumsal bunalım duruyordur. Manevra alanı dar, halkı kandırmak için dağıtacağı olanağı kısıtlı olan egemen sınıf, bunalımı karşı-devrimle çözmeye çalışıyordu. "Gerici radikalizm" demek olan karşı-devrimin "reformlarına" gerekli zamanı kazandırabilmek için ağır zorbalık ve yoğun ideolojik saldırı uyguluyordu.

Bugün Türkiye'de komünistlerin taktiğini belirleyen iki koşul vardır. *Birincisi*, devrimci duruma yol açan ekonomik-toplumsal bunalım sürmektedir. Bunun üzerine bir de açık zorbalık binmiştir. Bunalımın devrim yoluyla çözümü, faşist iktidarın devrim yoluyla alaşağı edilmesi zorunluluğu geçerliliğini korumaktadır. Karşı-devrim bunalımı çözemediği sürece, bastırılan devrimci durumun daha büyük bir güçle fıskırması kaçınılmazdır. *İkincisi*, bugün Türkiye'de karşı-devrim egemen olmuştur. Burjuvazi, işçi sınıfına ve tüm emekçilere karşı görülmedik bir vahşetle saldırmaktadır.

Bu koşulların birincisi, faşist diktatörlüğün devrilmesi savaşımını sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşımıyla bağlamayı, devrim propagandasını yoğun olarak sürdürmeyi, devrimci enerji birikimini hızlandırmayı gerektiriyor. İkincisi, faşist diktatörlüğün devrimle yerle bir edilmesi savaşımının bugün savunma aşamasında olduğunu belirliyor.

Faşist diktatörlük, ülkemizde sınıfların karşılıklı yer alımını değiştirmemiştir. Bu nedenle, devrimin yolu üzerine görüşlerimizde değişiklik gerektiren yeni bir durum yoktur. Partimizin *taktiği* değişmemiştir: İşbirlikçi-tekelci burjuvaziye ve emperyalizme karşı, tekeldişi burjuvaziyi halk sınıflarından soyutlayarak, bir ve kent küçük burjuvazisinin ve Kürt ulusal hareketinin proletarya hegemonyasında bağlaşıklığını kurarak, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmek.

Ancak, partimiz bu taktik çizgisini yaşama geçirirken, bugün kullanacağı *yöntemlerde* ve *savaş biçimlerinde* yeni koşulları dikkate alacaktır.

— Parti örgütünü hızla yeni koşullara uygun olarak yeniden örgütlemek ve güçlendirmek günün baş görevidir. Faşizm koşulları, illegal parti örgütlenmesine dün olduğundan çok daha büyük önem kazandırmış-

tır. Tüm legal olanakları, yığınlarla bağ kurmanın bir aracı olarak kullanmak da büyük önem kazanmıştır.

— Devrim propagandasını, devrimci enerji birikimini hızlandıracak, devrimci durumun yeniden fıskırmasına yardımcı olacak bir içerikle yoğun olarak sürdürmek. Faşist diktatörlüğe karşı savaşımı devrim savaşına bağlamak.

— Geçmiş dönemin derslerinin yoğun propagandasını yapmak. Geçmişin deneylerinden ders çıkarmış proletaryanın hegemonyasında bir devrim hareketinin önünde durulmaz bir güç olduğunu göstermek.

— Kaçınılmaz olan yeni devrimci dalgayaya proletaryanın hazırlığı için, sosyalist bilincini pekiştirmek, küçük burjuva kaynaklı oportünizm partisinin sökpüp atmak, her çeşit burjuva ideolojisine karşı savaş arttırmak ve körüklenen şovenizme karşı dünya proletaryasının kızıl enternasyonalist bayrağını yükseltmek.

— Faşist iktidarın işçi sınıfına ve emekçi halka karşı ekonomik-siyasal her çeşit zorbalıkla yürüdüğü bugün, ekonomik-demokratik haklar savaşına büyük önem vermek. Bu savaşımı, genel siyasal görevlerle bağlamak.

— Faşist iktidarı alaşağı etmeyi, devrimi hedefleyen ve günün koşullarına uygun çalışan siyasal hareketlerle eylem birliği yönünde ısrarlı çaba harcamak. Bunun yanısıra, işçi sınıfının çıkarlarına uygun düştüğü ölçüde, faşist iktidara karşı olan hiçbir siyasal hareketle eylem birliğini reddetmemek.

— Yavan günlük çalışmaya tam bir komünist cefakârlığıyla daha büyük ağırlık vermek.

— İşçi sınıfına, gereksinim duyduğu güç toplama fırsatını sağlayan, onu yersiz ve zamansız çıkışlarla kırdırmayan eylem biçimlerini bulup uygulamak.

Geri çekilmeyi bilmeyen, derslerden öğrenmeyen ve geri çekilme döneminden *saldırıya geçmenin hazırlıkları doğrultusunda* yararlanmayan bir sınıf yenmeyi başaramaz. İşçi sınıfımız şimdi yenmeyi öğreniyor. Türkiye'nin tarihsel yazgısını yerine getirecek, devrimi yapacaktır.

Tanklarla gelen zorbalara devrimle gidecektir!

Burjuva ideolojisine karşı savaş

Burjuva ideolojisi, kapitalizmin kalıcılığını, burjuva toplum düzeninin mutlaklığını propaganda eden dünya görüşüdür. İşlevi, yığınların bilincini burjuvazinin çıkarları doğrultusunda biçimlendirmek ve böylece burjuvazinin siyasal egemenliğini sürdürmesini sağlamaktır. Burjuva ideolojisi, kapitalist üretim biçiminin işleyişindeki kökleriyle, dev gibi üst yapısıyla (hukuku, kurumları, basın-yayın aygıtı, terör aygıtları, vb.) tüm toplumun üstüne çökmüştür. Her köşeye, her deliğe sızar. Halk yığınları bir yana, devrimcilerin, komünistlerin de burjuva ideolojisinin etkisinden sıyrılabilme için yoğun ve sürekli çaba harcamaları gerekir. Burjuva ideolojisine karşı sürekli ve tutarlı savaş, devrimin önkoşuludur ve komünist partisinin her zaman en başta gelen görevidir.

Burjuva ideolojisi, her ülkenin tarihsel gelişimi içinde somut kimliğe bürünür. Türk burjuvazisi için bu kimlik, Kemalcilik-Atatürkçülük olmuştur. 60 yıldır devletin resmi ideolojisi olan Atatürkçülük, bugün faşist cuntayla birlikte gericiliğin yığınlar üzerindeki güçlü ve inatçı ideolojik etkisini oluşturmaktadır.

Faşist iktidar, halka, emekçi yığınlara karşı ideolojik alanda Atatürkçülüğe sarılmıştır. Hükümette, ya da muhalefette her türlü uygulaması ile 12 Eylül faşist darbesinin yolunu temizleyen sosyal-demokrasi her zaman Atatürkçülüğü kendine bayrak edinmiştir. İşçi sınıfını oportünizmle zehirleyen menşevikler "sol" Kemalcileri, "gerçek" Atatürkçüleri "cephe"ye çağırarak, Kemalciliğin anti-empyalist olduğunu, cuntanın bunu çarpıttığını söyleyerek "savaşıyorlar". Üçünün de ortak böleni Atatürkçülüktür.

Kemalciliğe-Atatürkçülüğe karşı yoğun ideolojik savaş verilmeden yürütülecek "cuntaya karşı savaşım", reformist bir savaşım olmaktan öteye geçemez.

Bugün faşist cuntaya karşı tutarlı bir ideolojik savaş örgütlemek gerekiyor. Bu savaşın doğru yürütülmesi, vurulacak ana hedefi şaşırılmamak, fakat hem oportünizme, hem sosyal-demokrasiye karşı, can alıcı önem taşıyan ideolojik savaşı da bir an olsun boşlamamak anlamına gelecektir. İşte bugün burjuva ideolojisine karşı savaş, Kemalciliğe-Atatürkçülüğe karşı savaş olarak böyle bir önem kazanmıştır.

Kemalcilik, 600 yıllık Osmanlı

devletinin egemen sınıflarının deneyleri üzerinde biçimlenen ve bu deneylerden çok şeyi kendi bağrında barındıran bir ideolojidir.

Kemalciliğin biçimlenişi, Osmanlı İmparatorluğu'nun yapısına ve bu yapının geçirdiği evrime bağlı olmuştur. Osmanlı İmparatorluğu, merkezi feodal bir imparatorluktu. Osmanlı İmparatorluğu'nda kapitalizm, geliştiği kadarıyla, imparatorluğun dağılma sürecine paralel olarak ve ağırlığıyla merkezi otorite aracılığıyla Prusya tipi yoldan gelişti. Bu süreçte ortaya çıkan burjuvaziye ve burjuva ideolojisine damgasını vuran önemli bir faktör, Osmanlı İmparatorluğu'nun *sömürgeci bir yarı-sömürge* olmasıdır. Bu durum, imparatorluk içinde boy veren Türk burjuva ideolojisinin ta başından, devleti korumak ve kopup giden sömürgeleri yeniden elde etmek açılarından statükocu ve yayılmacı bir karaktere sahip olmasına neden oldu.

Osmanlı İmparatorluğu'nda burjuvazi Prusya tipi kapitalistleşmenin bir sonucu olarak eski egemen sınıf arasında boy verdi ve bu nedenle baştan beri statükoyu koruma doğrultusunda tutucu bir tutum takındı. İmparatorluğun sömürgelerinde burjuva hareketlerin gelişmesi ve bu sömürgelerin teker teker bağımsızlığa yönelmesi, yani statükoyu bozması da, bu burjuvazinin çok daha tutucu olmasını beraberinde getirdi.

İmparatorluğun dağılmasını, eski sömürgelerin kopuşunu durdurmak isteyen merkezci egemen sınıf ve yeni biçimlenmeye başlayan burjuvazi, önceleri Osmanlıcılığı savundular. Osmanlıcılığın özü, sömürgelerin kopmasını engelleyecek *güçlü* bir imparatorluk, dünyadaki gelişime ayak uyduracak "yenilikçi" bir imparatorluk düşüydü. Ancak, özellikle Avrupa'daki sömürgelerde burjuvazinin daha gelişmişliği ve burjuva devrimleri Avrupası'nda ulusal devletlere yönelmenin ağır basması, bu düşün gerçekleşmesini olanaksız kıldı ve İmparatorluğun Avrupa parçası kopup gitti.

Bu durum karşısında Türk burjuvazisinin sarıldığı ikinci tutum, İslamcılık oldu. İslamcılığın amacı, imparatorlukta kopan Hristiyan Avrupa ülkelerinin yerine imparatorluk içinde kalan Müslüman ülkeleri elde tutmaktır. Fakat merkezi otoritenin güçsüzlüğü, Müslüman ülkeleri denetleyememesi, bu amaç gerçekleşmesini de engelledi. Bu ülkelerde burjuva kıpırdanışların boy vermesi ve emperyalistlerin bu hareket-

lere dayanarak bu bölgelere el koymak için çeşitli manevralar çevirmesi sonucunda, özellikle Abdülhamit döneminde en üst düzeyine çıkmış bulunan İslamcılık etkinliğini yitirmeye başladı.

Türk burjuvazisinin bu durum karşısında tutunduğu üçüncü dal, Pan-Türkizm oldu. Pan-Türkizm, önce Hristiyan Avrupa ülkelerinin, sonra İslam ülkelerinin birbiri ardına imparatorlukta kopuşu karşısında, bütün varlığıyla statükoyu korumaya, dağılan imparatorluğu toparlamaya çalışan Türk burjuvazisinin dünyadaki Türkleri birleştirme çabasıdır. Ziya Gökalplerin, Enverlerin, Talâtların, ideolojik ve siyasal önderliğini yaptıkları bu saldırgan ve yayılmacı burjuva ulusçuluğu, I. Dünya Savaşı sonundaki yenilgiyle, Kafkasya'da orduların kırdırılmasıyla ve Turan düşünün parçalanmasıyla noktalandı. Böylece 1917-18 yıllarında tamamen Anadolu'ya sıkışan Türk burjuvazisi, Türkiye Türkçülüğünü zorunlu bir dördüncü durak olarak benimsemek ve daha sonra yeniden *yayılmak* umuduyla "gerçekçilik" sınırlarına çekilmek zorunda kaldı. Kemalcilik-Atatürkçülük, bu dördüncü durağın adıdır.

İşte Kemalciliğin biçimlenmesi bu tarihsel gelişme üzerinde oldu. Kemalcilik, hem ideolojik olarak, hem de Kemalci kadroların kimlikleri açısından bu tarihsel sürecin kesintisiz mirasçısıdır.

Türk burjuvazisinin egemen ideolojisi olan Atatürkçülüğün biçimlenişinde rol oynamış başlıca etkenler ve bunların sonuçları şöylece özetlenebilir. Sömürgeci bir imparatorluğun burjuvazisini yansıttığından yayılmacıdır. Yarı-sömürgeleşen ve çökmekte olan bir ülkenin burjuvazisini yansıttığından statükocudur. Ağırlığıyla Prusya-tipi kapitalistleşmeyle oluşan bir sınıfı yansıttığından hiçbir zaman demokratik olmamıştır. Tarih sahnesine yaşlı doğmuş bir sınıfı yansıttığından karşı-devrimcidir.

Kemalci hareketin Kurtuluş Savaşı'nda gördüğü işlevle Kemalciliği ortaya çıkaran bu tarihsel gelişme süreci ve Cumhuriyet sonrası birçok uygulama mutlaka birlikte ele alınmalıdır. Bunun tersi bir tutum, Kemalci hareketin *nesnel* olarak belirli bir tarihsel anda gördüğü sınırlı ilerici işlevi mutlaklaştırmayı ve bunu günümüze dek uzatmayı beraberinde getirir. Bu tutum, partimizi yıllardır Kemalciliğin sol kanadı olarak çürüten likidatör oportünistlerin burjuva kuyrukçusu tutumu olur. Kemalci hareketin belirli bir tarihsel anda sınırlı

nesnel ilerici işleviyle Kemalci ideolojinin, şoven, sömürgeci ve anti-Sovyet özünü bir bütün olarak ele almak yerine, Kemalci kadroları keyfi olarak bölmek ve bu sınırlı ilerici işlevi M. Kemal'e, gerici özü de Kemalcilikten bir "sapma" olan öteki kadrolara maletmek bu oportünist anlayışın sonucudur.

Türkiye Komünist Partisi'nin ilk lideri M. Suphi yoldaşın ve öteki 14 yoldaşımızın katli başta M. Kemal olmak üzere tüm Kemalci kadronun bilinçli cinayeti olduğu halde, oportünistlerin M. Kemal'i bu cinayetten ayrı tutmaları ve cinayetin sorumluluğunu "K. Karabekir gibi gerici paşalara" maletmeleri, partimizin tarihine, ölümlerimize, komünistlere karşı ihanettir.

Kemalci yönetimin 1919, 1925, 1929 ve 1937-38 yıllarında Kürt halkına karşı giriştiği kırımlar, Osmanlı İmparatorluğu'nun fetihçi ve çapulcu geleneğinin bir devamıdır. Kemalci yönetim, burjuvazi rahat nefes alırmaz, Kürdistan ülkesini yok saydı, Kürtlerin varlığını hem inkâr etti, hem de onu ortadan kaldırmaya çalıştı. Sözde bağımsız Hatay Devleti'nden yana görünerek, ilk fırsatta Hatay'ı kendi ülkesinin sınırlarına kattı. Güneş-dil teorisi gibi maskaralıklarla dünyada herşeyi Türk olmaya, Türkçeye bağlamaya çalıştı.

Kemalci burjuvazi II. Dünya savaşı sırasında açıktan açığa Alman faşistlerini destekledi. Savaşın en zorlu döneminde orduyu Sovyet sınırına yığdı. Savaşın sonra soğuk savaş kıskırtıcılığında aktif bir rol oynadı.

Bu gerçekler ışığında bakıldığında faşist cuntanın Kemalciliğe-Atatürkçülüğe sıkıca sarılması hiç de şaşırtıcı değildir. Sömürgeci bir geçmişin mirasçısı olan fakat daha güçlü emperyalist burjuvazilerden tokat yemiş bulunan Türk burjuvazisinin ideolojik evriminin döndüncü durağı olan Atatürkçülük, bugün Türk burjuvazisinin ülkeyi emperyalist bir konuma yükseltmek için kullandığı şovenist-yayılmacı bir ideolojidir. Bugün Kemalcilik Türk burjuvazisinin emperyalistleşme aşamasının ideolojisi olarak yeni bir ivme kazanıyor. Faşist cunta, liberallerin ve oportünistlerin katkılarıyla Kemalciliğe kazandırılan popülariteden yararlanarak, hem yığınlar üzerinde faşizmin ideolojik etkinliğini artırmaya, hem de bölgemizde Sovyetler Birliği'ne ve Arap halklarına karşı ciddi bir tehlike oluşturan yayılmacı bir Türkiye dikmeye çalışmaktadır.

Türk burjuvazisi dışı açılma gereksiniminin bir sonucu olarak Kuzey Kıbrıs'ı işgal etmiştir. Faşist cunta Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'nin ayrılmaz bir parçası olduğunu açıkça söylemektedir. Daralmış ve paylaşılmış bir dünya emperyalist sistemi içinde yayılma ge-

reksinimi duyan finans-kapitalin Kıbrıs'ın dışında öteki Orta Doğu ülkelerine karşı da saldırgan bir tavır alması büyük bir olasılıktır. Basında Kerkük ve Musul üzerine açılan kampanya bunun ciddi bir belirtisidir.

Askersel olarak daha güçlü, NATO'nun bölgeye dolaysız müdahale etmesinin bir manivelası, Orta Doğu'da "öncülüğe" gürleşen bir Türkiye'nin Sovyetler Birliği için de bir tehdit unsuru olduğu açıktır. Atatürkçülüğün özünde anti-Sovyetik bir ideoloji olmadığını öne sürmenin hiçbir gerçek temeli yoktur. Atatürk-Lenin dostluğu gibi sınıfsal özden yoksun yakıştırmalara dayanmak affedilmez bir bilinç bulandırıcıdır.

Geçmişte Kemalci yönetimler İslamcılığı çıkarları gerektiğinde nasıl kullandırlarsa, bugün de faşist cunta aynı yöntemi kullanmaktadır. Faşist cuntanın İsrail'le diplomatik ilişkilerini asgari düzeye indirdiği, Orta Doğu'da Türkiye'nin "öncü" olduğundan sık sık söz edilmeye başlandığı bugünlerde kullanılan İslamcılık, Türk finans-kapitalinin Arap ülkeleri üzerindeki etkinliğini artırmaya çalışmasının bir manivelasıdır.

Atatürkçülük, tüm bu uygulamaları,

özünde varolan ve faşizmin rahatça üreyebileceği özellikleri nedeniyle kolayca kapsayabilmektedir. Atatürkçülük, tarihsel gelişimi içinde faşist bir ideoloji olarak ortaya çıkmadı. Ama, "sınıfsız-ımtiyazsız kaynaşmış toplum", "tek parti-tek şef", "merkezi-güçlü devlet" gibi temel önermelerıyla, bugün emperyalistleşmekte olan finans-kapitalin istemlerine güzelce uymaktadır. Faşist iktidarın Atatürkçülüğe sarılması, onun hem bu özelliklere sahip olmasından, hem de burjuvazinin ege-men ideolojisi olmasından ileri gelmektedir. Korporatif toplumu, monolitik devlet yapısını oluşturmaya koyulan faşist cuntanın sınıflararası barışı, güçlü devlet anlayışını, toplumda özveriyi ve bürokratik disiplini Atatürkçülük'le bağlaması boşuna değildir.

Bütün bu gerçekleri gözönünde bulunduran Konferansımız, Atatürk yılı gibi kampanyalarla yurt içinde ve UNESCO aracılığıyla da yurt dışında popülerize edilmeye çalışılan ve faşist cuntaya ideolojik temel oluşturan Atatürkçülüğe karşı ideolojik savaşın hem yurt içinde, hem de yurt dışında yükseltilmesini acil bir görev saymaktadır.